

Přílohy

Příloha 1 – strukturovaný rozhovor

Pseudonym:

Datum:

Téma: **Činnost metodiků prevence na vybraných středních školách**

Tento rozhovor slouží ke zpracování bakalářské práce na PedF UK na téma *Činnost metodiků prevence na vybraných středních školách*. Všechny informace, které poskytnete, budou sloužit pouze ke studijním účelům. Všechna jména budou anonymizována. Souhlasíte s tím, abychom rozhovor provedly?

Identifikační údaje:

Pseudonym:

Dosažené vzdělání:

Počet let pedagogické praxe:

Počet let činnosti školního metodika prevence (dále jen „ŠMP“):

Blok A

1. Co Vás přimělo k rozhodnutí pracovat na pozici ŠMP?
2. Jaké činnosti vykonáváte na pozici ŠMP?
3. Kdo z pedagogického sboru se s Vámi podílí na realizaci preventivních aktivit?
4. Jakým způsobem komunikujete o výskytu rizikového chování mládeže s pedagogickým sborem?

Blok B

1. Které konkrétní formy rizikového chování mládeže řešíte na Vaší škole nejčastěji?
2. Na jakou oblast prevence rizikového chování mládeže klade Vaše škola zvláštní důraz? Vysvětlíte, prosím, z jakého důvodu.
3. S jakými organizacemi a institucemi (PPP, Prev-Centrum, apod.) obvykle při řešení nejčastěji se vyskytujících problémů spolupracujete?

4. Je nějaká organizace, se kterou spolupracujete pravidelně? Pokud ano, jakou oblastí rizikového chování mládeže se zabývá?

Blok C

1. Kdo se na Vaší škole podílí na tvorbě Preventivního programu?
2. Jaké jsou cesty k naplnění bodů Preventivního programu školy?
3. Jaké druhy a formy preventivních aktivit (adaptační, informační, peer výchova, aj.) používáte na Vaší škole?
4. Poskytujete na této škole výcvik tzv. peer aktivistů? Pokud ano, jaká je úspěšnost jejich působení?
5. Které konkrétní preventivní programy máte ve školním vzdělávacím programu?
6. Jaké využíváte formy mimoškolních preventivních programů/aktivit? Jakou s nimi máte zkušenost?

Příloha 2 - rozhovor k bakalářské práci č. 1 – střední průmyslová škola

Pseudonym: Patricie

Datum: 12. 11. 2019 10:00-10:50

Téma: **Činnost metodiků prevence na vybraných středních školách**

Já: Tento rozhovor slouží ke zpracování bakalářské práce na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy na téma Činnost metodiků prevence na vybraných středních školách. Všechny informace, které poskytnete, budou sloužit pouze ke studijním účelům. Všechna jména budou anonymizována. Souhlasíte s tím, abychom rozhovor provedly?

ŠMP: Souhlasím.

Já: Děkuji. Přistoupíme k identifikačním údajům.

Já: Váš pseudonym?

ŠMP: Petra.

Já: Dosažené vzdělání?

P: Pedagogická fakulta Ústí nad Labem.

Já: Počet let pedagogické praxe?

P: 29.

Já: Počet let činnosti školního metodika prevence?

P: 17 let.

Já: Děkuji. Přistoupíme k otázkám bloku A.

Blok A

Já: Co Vás přimělo k rozhodnutí pracovat na pozici školního metodika prevence?

P: Já, když jsem pracovala na této škole už nějaký rok, tak jsem si všimla, že se nám tady stále častěji objevují různé druhy závislostí, které označíme v podstatě za sociálně patologické jevy, a rozhodla jsem se společně s tehdejší panem ředitelem, že přistoupím k funkci metodika prevence, že bych se tím ráda zabývala, protože jsem chtěla tyto patologické jevy zredukovat.

Já: Děkuji.

Já: Jaké činnosti vykonáváte na pozici školního metodika prevence?

P: Tak, v podstatě mojí hlavní činností je každoročně vytvořit Minimální preventivní program školy, podílím se na osobním poradenství a řeším individuálně různé případy, ať už jde o šikanu, závislosti..., třeba nevhodné chování, extremismus, radikalismus a společně s výchovnou poradkyní řešíme většinou i

záškoláctví, které je opravdu častým jevem na naší škole. Jinak mezi mé kompetence patří právě v rámci náplně té mé činnosti zřizování různých besed, jezdím pravidelně na semináře, semináře se konají v pedagogicko-psychologické poradně, je to v podstatě každý měsíc, a účastním se případně konferencí, které se pořádají na kraji ve Zborovské, takže těch činností je poměrně hodně.

Já: Děkuji.

Já: Kdo z pedagogického sboru se s Vámi podílí na realizaci preventivních aktivit?

P: Děkuji za otázku. Je to především výchovná poradkyně – jev záškoláctví, o kterém jsem hovořila u předchozí otázky, jinak pochopitelně spolupracuji na velmi dobré úrovni s vedením školy, s ředitelem školy, s jeho zástupci a potom pochopitelně podle příležitostí, protože velmi často se nám stává, že každý případ řešíme individuálně, tak se scházím potom s třídními učiteli a v rámci možností samozřejmě řešíme případné nesrovnalosti.

Já: Děkuji.

Já: Jakým způsobem komunikujete o výskytu rizikového chování mládeže s pedagogickým sborem?

P: Tak, nejvhodnější příležitostí jsou samozřejmě konference, ovšem to je čtvrtletní záležitost, zase může se stát, že potřebuji řešit nějaký případ a nějaký patologický výskyt okamžitě, takže na to samozřejmě využíváme buď přestávek, pokud jsou samozřejmě časově dostačující nebo se domluvíme i s třídním učitelem a sejdem se tady brzy ráno, vymyslíme strategie tak, aby byl případ co nejlépe vyřešen.

Já: Děkuji. Nyní přestoupíme k otázkám bloku B.

Blok B

Já: Které konkrétní formy rizikového chování mládeže řešíte na Vaší škole nejčastěji?

R: Tak, já musím bohužel konstatovat, že nejčastější formy rizikového chování jsou záškoláctví, kouření, kyberšikana a závislost na lehkých drogách.

Já: Na jakou oblast prevence rizikového chování mládeže klade Vaše škola zvláštní důraz? Vysvětlete, prosím, z jakého důvodu.

P: Tak, ono je to vlastně primární prevence, která funguje na naší škole, a já bych tam znovu opakovala, že tou nejproblémovější oblastí je skutečně záškoláctví.

Já: S jakými organizacemi a institucemi obvykle při řešení nejčastěji se vyskytujícími problémy spolupracujete? Např. pedagogicko-psychologická poradna, Prev-centrum nebo podobné.

P: Ano. Děkuji za otázku. Opravdu nejčastější spolupráce je s psychologem z pedagogicko-psychologické poradny, kladenské. Tam pravidelně docházíme na semináře, případně další programy, které poradna vymýšlí. Jinak je to Adiktologické středisko, které je tady naproti naší škole a potom... Kdysi velmi dobrá spolupráce byla s výchovným střediskem ve Slaném. Bohužel tato spolupráce už skončila. Jaké jsou příčiny, nejsem schopna sama posoudit.

Já: Děkuji.

Já: Je nějaká organizace, se kterou spolupracujete pravidelně? Pokud ano, jakou oblastí prevence rizikového chování mládeže se zabývá?

P: Tak, je to opět pedagogicko-psychologická poradna, pokud nedokážu nějaký problém vyřešit, většinou se obracím k metodikovi našeho města, což je pan doktor Václav Petrus, a pokud je nějaký naléhavý nečekaný případ, jsem nucená, naštěstí se mi to nestává často, ale také se obracet i na Policii České republiky. Jinak mám pravidelně osvědčené nejmenované agentury, které sem přijíždějí opravdu každoročně pořádat krátká divadelní představení věnovaná závislostem. Dva z jejich programů jsou Memento a Cesta do pekel. Jejich příjezd očekáváme zrovna zítra a potom mám ještě další agenturu, která mi zajišťuje lektory, v podstatě formou besedy, pořádající, nebo uskutečňující téma, třeba o závislostech, sexuální chování – vhodnost tedy sexuálního chování, popřípadě i nepřehledná změť a vysvětlení paragrafů, různých policejních zásahů, takže to jsou velmi zajímavé besedy, které také se pořádají u nás na naší škole každý rok.

Já: Děkuji. Nyní přestoupíme k otázkám bloku C.

Blok C

Já: Kdo se na Vaší škole podílí na tvorbě Preventivního programu?

P: Na tvorbě preventivního programu se podílí metodik prevence a ředitel školy.

Já: Jaké jsou cesty k naplnění bodů Preventivního programu školy?

P: Ty cesty jsou samozřejmě různé, Preventivní program školy obsahuje krizové plány, ale vždy se snažíme najít v souladu s individuálním případem individuální řešení.

Já: Ano, děkuji.

Já: Jaké druhy a formy preventivních aktivit používáte na Vaší škole? Je to myšleno jako adaptační, informační, nebo například peer výchova a jiné.

P: Ano. Přiznám se, že peer výchovu jsme tu ještě nezavedli. Ale pro nás jsou směrodatné adaptační kurzy. Pořádají se pro 1. ročníky pochopitelně a jsou pořádány Centrem střediska vzdělávání výchovy a sportu Labyrintem, jsou pobytové naše adaptační kurzy v Libušínském areálu a jsou třídní pro žáky 1. ročníků, během prvních dvou týdnů v měsíci září. Musím velmi ocenit spolupráci s tamějším výchovným střediskem, protože třídy se nám z těchto adaptačních kurzů vrací stmelené a v podstatě třídní učitelé, kteří se jich také zúčastní, mají svým způsobem aspoň na začátku práci ušetřenu. Jinak ještě tu máme pochopitelně informační, nebo vy jste jmenovala, informační aktivity, tak ty jsou zase takovou nárazovou záležitostí. Mám tady zřízení nástěnku preventisty, kterou aktualizují a jinak je tu i schránka, kam se mohou třeba vhadzovat případné dotazy, poznámky a ještě podotýkám, že je tu zřízen kabinet metodika prevence pro soukromé občasné nutné pohovory se žáky.

Já: Děkuji.

Já: Poskytujete na této škole výcvik takzvaných peer aktivistů? Pokud ano, jaká je úspěšnost jejich působení?

P: Ano. Děkuji za otázku. Já tedy se přiznám, že jsem tento výcvik ještě nezavedla. Možná bych se nad tím měla zamyslet výhledově do budoucnosti, jestli tomu věnovat čas a pozornost. Takže zatím odpovídám ne.

Já: Které konkrétní preventivní programy máte ve školním vzdělávacím programu?

P: Tak, u nás jsou to různé preventivní programy. Já už jsem výše hovořila o tom, že sem zvu pravidelně, nebo protože jsou osvědčené agentury s jejich programy. Jinak je to ještě Kyberfest, kterého se zúčastní žáci každoročně, programy nazvané Bezpečnost na silnicích. Tyto programy absolvovali žáci 2. a 3. ročníků v minulém školním roce a jsou naplánovány i na tento školní rok. A jinak se pravidelně zúčastňujeme i divadelních představení v Divadle Jaroslava Průchy, tady v městském divadle a to je celoškolská záležitost, čili dopolední.

Já: A jaké využíváte formy mimoškolních preventivních programů nebo aktivit? Jakou s nimi máte zkušenost?

P: Tak, mě se nabízí na tuto otázku realizace kroužků, které jsou tu vedeny především učiteli odborných předmětů. Tyto kroužky se tu pořádají v odpoledních hodinách v pravidelné dny, všední dny a jsou určeny žákům základní školy a dokonce je případně připravují pro vstup na naši školu. Jinak jsou to večerní divadelní představení pro žáky, je to dobrovolná aktivita, kdy učitelé českého jazyka a literatury dojíždí s těmito žáky do jednoho z pražských divadel. Tato aktivita se uskuteční dvakrát za rok a musím říci, že je docela oblíbená u našich žáků.

Já: Děkuji.

P: Nemáte zač.

Příloha 3 - rozhovor k bakalářské práci č. 2 – gymnázium

Pseudonym: Silvie

Datum: 15. 11. 2019 14:05-14:21

Téma: **Činnost metodiků prevence na vybraných středních školách**

Já: Tento rozhovor slouží ke zpracování bakalářské práce na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy na téma Činnost metodiků prevence na vybraných středních školách. Všechny informace, které poskytnete, budou sloužit pouze ke studijním účelům. Všechna jména budou anonymizována. Souhlasíte s tím, abychom rozhovor provedly?

ŠMP: Ano.

Já: Nyní přejdeme k identifikačním údajům.

Já: Váš pseudonym?

ŠMP: Slon. Oblíbené zvíře.

Já: Dosažené vzdělání?

S: Vysokoškolské, Univerzita Karlova fakulta přírodovědecká.

Já: Počet let pedagogické praxe?

S: 32.

Já: A počet let činnosti školního metodika prevence?

S: 12.

Já: Děkuji. Nyní přejdeme k otázkám bloku A.

Blok A

Já: Co Vás přimělo k rozhodnutí pracovat na pozici školního metodika prevence?

S: Asi, problematika doby a současná, nebo už dřívější problematika studentů nebo žáků a jejich starosti. Přišlo mi, že se tím nikdo moc nezabývá a že ta doba je pro ně taková hrozně náročná.

Já: Jaké činnosti vykonáváte na pozici školního metodika prevence?

No, jsem vlastně metodik prevence, jsem zároveň učitel, třídní učitel a vlastně mám na starosti kompletně prevenci naší školy.

Já: Kdo z pedagogického sboru se s Vámi podílí na realizaci preventivních aktivit?

Já bych řekla, že asi nejvíc výchovný poradce paní Tomanová, se kterou pracujeme v týmu a už jsme se to za ty léta naučili, spolupracovat a potom asi kolegyně, která vykonává na škole koordinátora environmentální výchovy.

Já: Děkuji.

Já: Jakým způsobem komunikujete o výskytu rizikového chování mládeže s pedagogickým sborem?

S: No, tak samozřejmě na poradách pedagogického sboru, takže na pedagogických radách a potom, když je to potřeba. Prostě, když je problém, tak se to musí řešit hned, takže se s kolegy setkáváme, nemáme kabinety, máme sborovny, což je na jednu stranu výhoda, protože tam se dá ten problém rychle vyřešit.

Já: Ano.

S: Nebo ho aspoň začít řešit a dobrat se k jádru věci.

Já: Dobře. Nyní přejdeme k otázkám bloku B.

Blok B

Já: Které konkrétní formy rizikového chování mládeže řešíte na Vaší škole nejčastěji?

S: No tak tam bysme asi řekli možná záškoláctví, protože je to střední škola a přece jenom studenti se k docházce chovají trošičku jinak než na základní škole. Ale potom se samozřejmě objevují i nějaké formy šikany, nějaké formy kyberšikany, které se většinou stačí v poměrně brzké formě vyřešit, nepřerůstá nám to naštěstí někde do vyšších, dalo by se říci sfér, nebo větších problémů. Potom samozřejmě, co je teď kon trend dnešní mládeže, tak to je anorexie, jak u dívek, hlavně u dívek, tak i u chlapců. No, měli jsme tam i to, co teď se objevuje hodně na základních školách, tak se objevilo i u nás a to je sebepoškozování. To bohužel asi k nám dojde, protože to je trend v současné době základní školy, ale už jsme to měli taky, ale taky naštěstí jsme vyřešili, ale je to teda dlouhodobá práce. Samozřejmě je tam kouření, objevili se tam kdysi i drogy, ale to se, protože studentka byla ochotná spolupracovat, tak to se nám taky podařilo zažehnat a vlastně studentka odmaturovala. V životě jsem neviděla radostnější studentku, dneska už má miminko, což je hezký... A samozřejmě kouření. Kouření to tam je, alkohol – myslím si, že se nás netýká, hlavně už tam máme i 18leté studenty, ale nikdo nechodí do školy podnapilý. No a naštěstí se nám vyhýbají takové ty sekty. Ale mohou se nám objevit další poruchy vlastně toho příjmu potravy, nejen ta anorexie, ale teda i další. Ty se jako občas objevují.

Já: Děkuji.

Já: Na jakou oblast prevence rizikového chování mládeže klade Vaše škola zvláštní důraz? Vysvětlete, prosím, z jakého důvodu.

S: No vono je to těžký, vono je to všechno dohromady. Ono je to o tom, aby ty studenti se dokázali poprat s tou dnešní dobou. Takže dáváme pozor, když to tak řeknu, na drogy, jak samozřejmě lehké, tak i na ty

drogy tvrdší, potom samozřejmě ta anorexie, šikana, kyberšikana, protože to si myslím, že bohužel díky sociálním sítím světem vládne. Tak asi toleto, je tak nejdůležitější, bych řekla, co nás vlastně se může týkat. Bohužel u nás už se většinou nemůže jednat tak moc o primární prevenci, to tak je na těch středních školách.

Já: A s jakými organizacemi a institucemi obvykle při řešení nejčastěji se vyskytujících problémů spolupracujete?

S: Ono je to těžký, podle toho problému. Hodně spolupracujeme s pedagogicko-psychologickou poradnou, pak jsme spolupracovali s K-Centrem dětským na K., potom je tam nějaké to centrum a teď přesně Vám neřeknu, v D. je, to je nějaký to ADD diagnostický centrum myslím v D. Tak když je to třeba, je... Potom samozřejmě s několika psychology, s paní magistrou Košíkovou. Hodně nám dříve pomáhala paní doktorka Pytláková, teď nám pomáhá paní doktorka Zavadilská, pan doktor Novák. Je to vždycky záležitost problému, tak na někoho se obrátíme, co máme samozřejmě nejbliž. To asi jsou takový ty, co využíváme v současné době nejvíce.

Já: A čtvrtá otázka tedy, je nějaká organizace, se kterou spolupracujete pravidelně? Pokud ano, jakou oblastí rizikového chování mládeže se zabývá?

S: Tak, my pravidelně spolupracujeme s panem Váchou z organizace ACET. Ten nám vlastně dělá preventivní přednášky ohledně nakažení viru HIV, potom se informuje žáky ohledně šikany, kyberšikany, potom samozřejmě se zaměřuje podle toho, co žáky zajímá, prevence proti kouření, sekty, rasismus. Ten k nám jezdí poměrně hodně často. Dříve k nám jezdila i paní doktorka pro studentky 1. a 2. ročníků ale momentálně přestala, takže tam byla nějaká ta výchova k mateřství, k rodičovství. Takže to asi spolupracujeme s Policií České republiky a vlastně jsme spolupracovali s paní Rotovou, což je mluvčí Policie v R., ta nám dělala také přednášku, takže a to asi je tak jako takový pravidelný, co máme nejvíce. Potom tam máme spolupráci se záchranáři, vlastně a měli jsme tam i záchranářské psi a vodící psi. Jo?

Já: Tak jo, děkuju.

S: Takže s těmi asi pracujeme nejvíce.

Já: Dobře. Nyní přejdeme k otázkám bloku C.

Blok C

Já: Kdo se na Vaší škole podílí na tvorbě Preventivního programu? Dříve Minimální preventivní program.

S: Já.

Já: Pouze vy?

S: Víceméně já, ano, zase asi bych opomněla toho koordinátora, toho environmentálního, ten mi taky pomáhá. Ale je to moje práce.

Já: Jaké jsou cesty k naplnění bodů Preventivního programu školy?

S: No zajistit víceméně akce, vyplývají právě z toho minimálního preventivního programu, což není někdy jednoduchá věc. Popřípadě pokud se vyskytne problém, tak okamžitě zajistit nějakou preventivní akci, nápravnou. Prostě dle potřeby.

Já: Jaké druhy a formy preventivních aktivit používáte na Vaší škole? Myšleno například adaptační, informační, peer výchova.

S: Takže adaptační kurz, potom samozřejmě ekologický kurz. Když to vezmete tak jsou to i hory, jsou to různé výjezdy do zahraničí, to všechno vlastně by se dalo říci, že je to v rámci prevence. Potom různá divadla, to znamená divadelní představení, někdy když se nám povede i filmová představení, besedy, spolupráce s rodiči, tak samozřejmě i ty třídní schůzky, Majáles, informační schůzky pro rodiče na prvním ročníku, maturitní ples, to si myslím, že jsou takové akce, které určitě pomáhají té prevenci, no a pak samozřejmě projektové dny. Já nevím, Vánoce, Den Země, měli jsme projektový den Osmičky ke stému výročí vlastně naší republiky, teď jsme měli projektový den v „KáCéčku“ (KC) ohledně 30. výročí vlastně sametové revoluce. I to všechno vlastně přispívá k prevenci mládeže.

Já: Ano.

Já: Poskytujete na této škole výcvik takzvaných peer aktivistů? Pokud ano, jaká je úspěšnost jejich působení?

S: Poskytovali jsme výcvik peer aktivistů, dokonce jsme tady měli peer aktivistky, ale...

Já: Já si to pamatuju právě.

S: ...no, no ale bohužel, pak se nikdo nepřihlásil. Neměli jsme zájem a teď to tak trošku usnulo. Nějak ty děti nechťej, ale vůbec jako, myslím si, že jako peer aktivisté jsou hrozně dobrá věc, ale musí chtít samy ty děti. Já nerada děti k něčemu nutím, ale určitě jsme měli a určitě bych se k tomu ráda vrátila, protože někdy ty děti dokážou vlastně formou jako z hlediska svého věku takovou tou správnou formou to těm druhým vysvětlit, popřípadě je i nějakým způsobem navést, co dělat.

Já: Ano, souhlasím s Vámi.

S: Takže určitě peer bych ráda, ale momentálně ne.

Já: Dobře.

Já: Které konkrétní preventivní programy máte ve školním vzdělávacím programu?

S: No tam je asi... Všechny ty kurzy – adaptační kurz, ekologický kurz, turistický kurz, lyžařský kurz,...

Já: Nevzpomněla byste si například na název třeba nějakého i třeba divadelního představení zaměřeného na prevenci nebo podobně?

S: Já vím, že jsme tamhleto, ale asi bych si úplně nevzpomněla. Jako určitě jsme měli, protože to tam bylo, ale konkrétní představení... Já vím, že vlastně v rámci prevence tady měl i představení pan Oldřich Navrátil, a ten tam byl přímo ve škole, ale nevím, jak se to představení jmenuje. To jsem teda zapomněla.

Já: Dobře.

Já: A poslední...

S: Teďko naposledy bylo to „KáCéčko“ a to bylo vlastně teďkon ve středu..

Já: 30 let.

S: ...30 let. Tam se promítaly i dva filmy, ale bohužel protože jsem teda v neschopnosti, tak nevím, jak se jmenovaly, ale určitě i to je prevence před vlastně různými stranami a dobou a různými vztahy.

Já: Chápu. Děkuji. Přistoupíme k poslední otázce

Já: A jaké využíváte formy mimoškolních preventivních programů a aktivit? Jakou s nimi máte zkušenost?

S: Tak formy, to jsou třeba ty různé plesy, Majáles, já nevím, dělali jsme akademie, dny otevřených dveří. To všechno jsou vlastně mimoškolní aktivity, na které se děti poměrně hodně jako připravují a hodně se na nich podílejí víceméně někdy je to i v jejich režii, což si myslím, že je určitě dobrý, protože se naučí pracovat společně a naučí se tolerovat druhého, takže to jsou asi takové ty mimoškolní. Veřejnost se někdy podílí, někdy nepodílí, no. Bohužel doba je taková, že dříve na Majáles přišli rodiče téměř všech dětí a dneska protože prostě všichni musí pracovat a honit kariéru, tak se ani na ty své děti nejdou podívat, což si myslím, že ty děti někdy určitě mrzí. A pak nemaj takovou tu chuť. Takže spíš podpora školy je, ale podpora rodiny někdy vázne. Určitě by bylo možno dělat i více věcí, ale otázka je prostě jestli ty rodiče chtějí nebo nechtějí a samozřejmě ono je to trochu jiný na střední škole a trochu jiný na základní škole, a pak taky jsme limitovaný tím, že máme polovinu dětí dojíždějících, takže ty rodiče opravdu se tam dostat mají problém.

Já: Jenom se zeptám tady u té otázky např. Revolution train? Neměli možnost i studenti gymnázia navštívit?

S: Jo, měli. Možná, že to bylo, když jste zrovna byla na škole vy, tak jsme tam byli v tom vlaku, ale oni jsou na to velice rozporuplný názory. No a dokonce v poslední době na školení říkali, že hlavně ne vlak. Já osobně jsem v tom vlaku byla několikrát, absolvovala jsem to se studenty...

Já: Já jsem tam také byla, ale já jsem si právě nepamatovala, jestli to bylo na základce nebo na gymplu, no takže máte pravdu.

S: Ne, ne, myslím, že jsme tam byli spolu.

Já: No.

S: A já si myslím, že už pro tydlety studenty to nemá takový význam.

Já: Hm...

S: Já si prostě ten vlak si pamatuju, já vím, že teď už je dotvořený s tím, že je to velká propagace teďkon zase znovu od okresu a vím, že i ten Rašil, pan, nějaký policista, plukovník, major, vím, že se o to velice stará, pořádá to pro základní školy, ale pro nás jako pro střední školu asi už to nemá takový význam. Tam asi by byly daleko asi jiný, prostě tam už je potřeba ty sekundární prevence, pokud už někdo ty drogy užívá, tak si myslím, že potřebuje úplně jinou pomoc, jinou ukázkou a že tohle je pro něj jako asi taková

pohádka. Nevím, mě samotný z toho nebylo úplně dobře, ale že bych si z toho vzala nějaké ponaučení ve svém věku, asi ne. Myslím si, že už i ty patnáctiletý, šestnáctiletý, osmnáctiletý studenti teda taky ne. Víím, že to jeden čas zavrhovalo i Ministerstvo školství a teď právě znova jsou na to velmi rozporuplné názory a na posledním školení vlastně metodiků prevence, který pořádal kraj, paní Rudová nás na to upozorňovala, že teda jako tenhle vlak v žádném případě, že jako ne, že se nedoporučuje...

Já: Tak děkuji...

S: ...z různých hledisek.

Já: ...za zajímavý názor.

S: Tak to je k tomu. Já si myslím, že pro středoškoláky, když jste tam sama byla, tak asi víte, jak to na vás zapůsobilo, já si myslím, že ten správný efekt to pro ty studenty středních škol nemá.

Já: No pokud tam už jako něco je u těch studentů, tady v tý jako už zajeto, tak asi si myslím, to asi nemá moc vliv.

S: Ne, ne nemá. Voni pak spíš vědí takhle to není, nebo takhle to je. Nevím, myslím si, že možná pro ty malé děti na tý základní škole, kdy se prvně mohou setkat s drogou tak jo, ale pro ty středoškoláky určitě ne, takže... My dostáváme každý rok nabídku, ale i po poradě právě s panem ředitelem a s ostatními metodiky prevence vlastně těch středních škol, tak ten vlak jako moc nereflektujeme. Hlavně tam jde o to, že ty středoškoláci, by potřebovali okamžitou zpětnou vazbu a ne prostě třeba po měsíci, kdy na nás dojde řada, kdy vlastně příslušníci policie do té školy přijedou a pak o tom debatují. Myslím si, že ty středoškoláci by potřebovali hned.

Já jenom ještě ty mimoškolní aktivity, tak jsem zapomněla, že teď jsme se třeba zúčastnili Fokusu Václava Moravce, natáčení. Takže to taky jako je určitě výborná mimoškolní aktivita.

Já: Dobře, tak já Vám děkuji za poskytnutí rozhovoru...

S: Není zač.

Já: ...a mějte se pěkně.

S: Taky, ať Vám to dobře dopadne.

Já: Děkuju. Na shledanou.

S: Na shledanou.

Příloha 3 – rozhovor k bakalářské práci – střední odborná škola

Pseudonym: Valerie

Datum: 22. 11. 2019 17:03-17:26

Téma: **Činnost metodiků prevence na vybraných středních školách**

Já: Tento rozhovor slouží ke zpracování bakalářské práce na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy na téma Činnost metodiků prevence na vybraných středních školách. Všechny informace, které poskytnete, budou sloužit pouze ke studijním účelům. Všechna jména budou anonymizována. Souhlasíte s tím, abychom rozhovor provedly?

ŠMP: Ano.

Já: Děkuji. Nyní přejdeme k identifikačním údajům.

Já: Váš pseudonym?

ŠMP: Veronika.

Já: Dosažené vzdělání?

V: Magisterské.

Já: Počet let pedagogické praxe?

V: 15.

Já: A počet let činnosti školního metodika prevence?

V: 2 roky.

Já: Děkuji. Nyní přejdeme k otázkám bloku A.

Blok A

Já: Co Vás přimělo k rozhodnutí pracovat na pozici školního metodika prevence?

V: Po nástupu do své současné školy, jsem se shodla s metodičkou prevence na různých problémových situacích ve své třídě, ve které jsem byla jako třídní učitel a způsob, kterým jsme ty situace řešili vedl k tomu, že paní metodička prevence, která se stěhovala do jiného města z rodinných důvodů, hledala za sebe náhradu a oslovila mě, jestli bych nechtěla po ní tu funkci převzít, a tak už nějakou dobu si mě vlastně připravovala a předávala mi veškerou tu agendu, která už tam v té době byla, takže z důvodu určitě z toho, že mám pozitivní vztah k dětem, že děti nepovažuji za číslo v třídním výkazu, ale že mi na nich záleží a že možná jsem schopná určitým způsobem řešit nějaké krizové situace, tak z toho důvodu jsem se potom ujala práce metodičky prevence.

Já: Děkuji.

Já: Jaké činnosti vykonáváte na pozici školního metodika prevence?

V: Tak určitě na začátku každý rok dělám vyhodnocení plánu minimální prevence, a plán minimální prevence na další období, ve kterém je už v rámci toho hodnocení z předcházejícího období upraven harmonogram preventivních aktivit. Po schválení plánu s ním seznamuji samozřejmě všechny vyučující, dělám rozpis všech těch preventivních akcí, zaměřuji se také na workshopy v prvních ročnících, což jsou seznamovací workshopy pro prváky, vyhledávám během workshopů už případné nějaké rizikové studenty, nebo studenty, kteří mohou být třeba nějakým způsobem z toho kolektivu vydělováni, kvůli nějakým svým zvláštnostem. Potom samozřejmě je to řešení nějakých konkrétních situací, pokud dojde k nějaké situaci, kterou řeší metodik prevence, jako třeba nějaké náznaky šikany, nebo nějaké problematické chování studentů, tak tam už probíhá přímo jednání s těmi studenty, ve spolupráci s výchovnou poradkyní. Pak zajišťuji veškeré preventivní akce. Dělán harmonogramy, rozpisy, po těch preventivních akcích s dětmi rozebíráme, jaký to pro ně mělo přínos, co si z toho odnesli, abych měla zpětnou vazbu, abychom ten program neměli jenom formální, ale aby to na děti skutečně působilo. Spolupracujeme i s charitativními organizacemi, aby děti měly přesah a rozměr do té situace, kdy ne všichni jsme bez nějakého handicapu, takže se setkávají i s lidmi s handicapem, aby se naučili v té společnosti nějakým způsobem orientovat. Nově jsme pro ně připravili sebeobranu. Když bych měla vyjmenovat všechny aktivity, tak máme protidrogovou prevenci, kterou dělá paní profesorka, která učí chemii a dělá ji báječně v rámci projektu, máme výchovu ke zdravému životnímu stylu, to zase dělá paní profesorka, která učí biologii a učí zdravotnímu, máme sebeobranu, potom máme prevenci organizovanou s Policií České republiky, která se zaměřuje na trestní odpovědnost dětí a mládeže a kyberšikanu. Pak máme akce Městské policie, která má program pro všechny čtyři ročníky, takže vlastně, každý ten ročník je metodicky proškolený a za ty čtyři roky projdou všichni takovým uceleným komplexem, který zahrnuje nejenom trestní odpovědnost, ale jsou tam různá témata z běžného života a myslím, že to má ta Městská policie dobře zpracované. Potom chodíme v rámci prevence k hasičskému záchrannému sboru, kde se zaměřujeme na práci integrovaného záchranného systému. Potom tam máme kurzy první pomoci, kdy k nám chodí medicí z lékařské fakulty Univerzity Karlovy a děti mají kurz první pomoci, kterým zase projdou všechny ročníky.

Já: Já bych...

V: ...v rámci Květinového dne, vybíráme peníze... No prostě těch aktivit je tolik, že nevím, jestli úplně všechno...

Já: Ano, ono potom se ještě k tady právě k těm aktivitám, bychom se měly dostat potom později v rozhovoru.

V: Hm, tak možná to můžete vzít i tady z této otázky.

Já: Dobře. Přistoupíme dál.

Já: Kdo z pedagogického sboru se s Vámi podílí na realizaci preventivních aktivit?

V: Tak určitě velkou měrou výchovná poradkyně, která je i zástupkyně ředitelky školy, potom paní ředitelka a hodně úzkou spolupráci mám s třídními učiteli, protože pokud dojde k nějaké detekci nějakého takového jevu, který je potřeba řešit, tak vlastně první o tom vědí ti třídní učitelé, kteří mají takovou, jako bych řekla, nejniternější znalost toho třídního kolektivu. Takže to jsou moji nejbližší partneři.

Já: Ano.

Já: Jakým způsobem komunikujete o výskytu rizikového chování mládeže s pedagogickým sborem?

V: Tak jednak pokud nějaký z třídních učitelů mě osloví s nějakým problémem, tak samozřejmě proběhne nějaká intervence, ten třídní učitel je informován o výsledcích intervence, o tom jak se s dítětem pracuje. Jsou tam nějaké termíny, do kdy třeba sledujeme, jestli došlo k nějaké nápravě nebo naopak k zhoršení, podle toho upravujeme ta opatření, abychom měli zpětnou vazbu, jestli to funguje, takže tímto způsobem, potom při každé pedagogické radě připravuji zprávu, kde informuji všechny vyučující o tom, k jakým situacím došlo, jakým způsobem jsme je řešili, případně o průběhu nějakých těch preventivních aktivit, tak aby všichni měli přehled, co se v té škole vlastně děje. Takže i touto formou při pedagogických radách.

Já: Děkuji. Nyní přejdeme k otázkám bloku B.

Blok B

Já: Které konkrétní formy rizikového chování mládeže řešíte na Vaší škole nejčastěji?

V: Nejčastěji... Objevuje se, samozřejmě tak asi jako všude, záškoláctví. Takže tam asi to je nejčastější forma, se kterou jsme se setkávali, studenti v těch nižších ročnících mají občas tendenci testovat hranice, co ještě můžu a kde už mě čeká nějaký mantinel, kdy už jakoby narazím. Takže se snažíme velmi rychle reagovat tak, aby děti dostaly okamžitou zpětnou vazbu, že tímto způsobem postupovat nejde. Musím říct, že máme velké štěstí, že zatím se nemusíme zabývat šikanou, protože máme natolik vypracovaný preventivní program, že se nám vlastně nestalo, že bychom se přímo zabývali šikanou. Ono je to možná i tím, že jsme škola výběrová a většinou na ty studenty jsou kladeny velké nároky už v době přijímacího řízení, takže to jsou studenti s velmi dobrým rodinným zázemím a s dobrými výsledky, takže s šikanou se neseťkáváme. Asi největší problém je možná to záškoláctví, občas jsme se setkali s nějakým drobným vandalstvím, takže to jsme také řešili, ale jsou to spíš běžné problémy, žádný závažný problém zatím za ty dva roky jsem zatím neřešila.

Já: Dobře, děkuji.

Já: Na jakou oblast prevence rizikového chování mládeže klade Vaše škola zvláštní důraz? Vysvětlete, prosím, z jakého důvodu.

V: No, určitě jsme se hodně zaměřili na fenomén kyberšikany a problematiky sociálních sítí. Zúčastnila jsem se konference, která byla organizována paní Dagmar Chrástilovou, která byla podporovaná

Evropskou unií, kde jsme dostali informace od odborníků z Evropské unie, jaké jsou nové fenomény v oblasti nebezpečí sociálních sítí pro studenty.

Já: Ano.

V: ...hodně tam komunikují a jsou tam vystaveni poměrně velkému riziku, tak se snažíme dopředu, než se dostanou do situace, kde jsou ohrožení, se je snažíme před těmi riziky varovat. Takže jednak máme takovou velkou informační nástěnku, kam jim dávám nejnovější informace, obrázky a kontakty, kam se obrátit v případě, že se něco takového stane. Nacvičujeme hodně takové modelové situace „Co, když...“. Účastníme se soutěže, kterou pořádá Magistrát, jmenuje se „Kraje pro bezpečný internet“, kde vlastně v takovém online testování si žáci vyzkouší, na kolik mají nějaké povědomí o nebezpečí, které plyne z používání těch nejnovějších technologií. Snažíme se zařazovat i takové ty novinky jako je třeba kybergrooming a podobně, upozorňovat na ně ty studenty, ještě než se s nimi setkají v praxi, aby ve chvíli, kdy už dojde k tomu setkání, aby byli ostražitější a věděli, jak reagovat. Hodně to probíhá v hodinách informatiky, kde se technologie se samozřejmě používají, takže při tom použití jsou na rizika děti upozorňovány. Navíc my máme zaměření na právní diplomatické služby, na veřejnou správu, na právní a sociální služby, takže všude je tam to právo, čili klademe důraz i na to, aby si ty žáci byli vědomi nějaké svojí trestně právní odpovědnosti. Aby dokázali rozlišit, co je přestupek, co je trestní čin,...

Já: Ano.

V: ...a tak dále. Čili zaměřujeme se hodně na tu oblast kyberšikany, která dneska, bych řekla, je asi nejpálčivější...

Já: Souhlasím.

V: ...a na problematiku sociálních sítí.

Já: Dobře.

Já: A s jakými organizacemi a institucemi obvykle při řešení nejčastěji se vyskytujících problémů spolupracujete? Například s pedagogicko-psychologickou poradnou nebo podobně.

V: Určitě je to pedagogicko-psychologická poradna, potom jsme zapojeni do projektu „Nenech to být“, což je zajímavý projekt, kterého se účastní celá řada škol a funguje tam vlastně jakási možnost nahlásit anonymně nějaké setkání s šikanou, kdy není známá identita oznamovatele. Může to oznámit nejenom oběť, ale i ten, kdo se třeba nechce na to jen dívat a chce pomoci. Já v té aplikaci to mám ošetřené tak, že upozornění, že někdo něco takového napsal, že má někdo problémy, přijde na mail a na mobil, a můžu tu situaci okamžitě řešit. Máme schránku dole ve vstupu do budovy, která není pod kamerovým systémem, kam ti studenti můžou dávat případně nějaký příspěvek. Co se týká ještě organizací tak, spolupracujeme s Magistrátem, který má program, kdy vlastně školy nejsou osamocené v řešení šikany, a pokud by došlo k nějakému případu šikany, tak magistrát nám nabízí nejenom pomoc metodickou, protože se musíme řídit metodickými pokyny, ale nabízí nám třeba i pomoc legislativní, takže v případě, že by k nějaké takové situaci došlo, bych to určitě využila. Spolupracujeme i s organizacemi charitativními. Naši studenti chodí do celé řady zařízení. Řada studentů spolupracuje s Člověkem v tísní. Máme tam program „Dý-of-í“ (DofE). Chodíme do stanice přírodovědců, která má zajímavé i programy, které se týkají i

životního stylu. Chodíme na programy Akademie věd, v rámci Týdne vědy, které mají taky programy, které se týkají třeba občanského života a tak dále. Chodí k nám na přednášky různí odborníci. Je toho tolik, že asi nedokážu jmenovat úplně všechny. My se strašně snažíme, jakmile najdeme něco zajímavého, tak se snažíme pro ty studenty to zajistit.

Já: Ano, a tedy čtvrtá otázka.

Já: Je nějaká organizace, se kterou spolupracujete pravidelně? Pokud ano, jakou oblastí rizikového chování mládeže se zabývá?

V: Tak já už jsem vlastně odpovídala v té předešlé otázce, je to určitě Městská policie a Policie České republiky, a je to oblast trestně právní odpovědnosti. Tam asi mají studenti největší mezery, protože je dobré, aby přesně věděli, které jejich jednání, a jakým způsobem může být kvalifikováno z pohledu zákona. A to je důležité.

Já: Ano.

V: Takže asi s policií spolupracujeme vlastně několik let, pravidelně každý rok.

Já: Dobře, děkuji. Nyní přejdeme k otázkám bloku C.

Blok C

Já: Kdo se na Vaší škole podílí na tvorbě Preventivního programu? Dříve Minimální preventivní program.

V: Tak, takovým tím asi hlavním styčným důstojníkem jsem já, ale samozřejmě že, když děláme na škole autoevaluaci a vyhodnocujeme různé akce, které probíhaly, tak i ty výsledky autoevaluace, účinnosti těch programů, kterých se účastníme, jsou vlastně důležité pro aktualizaci programu na další období.

Já: Ano.

V: Takže já jsem sice ten, kdo programu dává finální podobu, výchovná poradkyně potom se mnou samozřejmě ty věci ještě konzultuje, ale je tam i promítnutý nějaký pohled těch vyučujících, nebo i to, co jsem zjistila při rozhovorech se žáky, takže to je poměrně takový živý dokument. Není to u nás formální, že bych to jeden rok opsala a druhý rok to udělala stejně, ale opravdu se s tím pracuje jako s živým dokumentem.

Já: Ano.

Já: Jaké jsou cesty k naplnění bodů Preventivního programu školy?

V: No, řekla bych, že dobré je, aby to prostředí ve škole nebylo anonymní. Aby se ti žáci, ti studenti s učiteli znali, aby měli důvěru. V případě, že se něco stane, tak aby měli důvěru se světit. Aby věděli, že když se svěří, že se situace řeší, takže nezklamati jejich očekávání a případně, když se svěří, reagovat hned a ukázat jim, že ty situace mají řešení a že je tam vůle je řešit. To bych řekla, že směrem ke

studentům je asi nejdůležitější takovéto prostředí, ve kterém se děti nebojí se světit a nebojí se ten svůj problém řešit.

Já: Dobře, děkuji.

Já: Jaké druhy a formy preventivních aktivit používáte na Vaší škole?

Já: To už jste vlastně nakousla předtím.

V: Jsou to rozhovory se žáky, besedy, workshopy, nějaké praktické třeba dílny, kde se něco učí, třeba ta první pomoc. Máme adaptační workshopy, kde se učí různé techniky sebepoznání. Učí se pozitivně hodnotit, seznamují se, dělají si třeba pravidla třídy. Ne ta, co jsou ve školním řádu, ale to co chtějí, aby se dodržovala, aby se jim ve třídě líbilo, aby se tam cítili dobře. Sami si hlídají, zda jsou ta pravidla dodržována a tak dále. Čili hodně je to kontaktní, je to hodně o kontaktu s těmi žáky a pořád je tam vlastně vyžadovaná ta zpětná vazba. Je tam nějaký rozhovor a sledujete, jestli to fungovalo, jak to fungovalo. Je tam nějaká preventivní akce, jaký to mělo dopad na ty děti. Ptáme se jich, jak to hodnotí, co si z toho odnesly a tak dále.

Já: Ano, takže vlastně používáte adaptační kurzy....

V: Ano.

Já: ... asi seznamovací, nějaké informační hodiny jakoby stylu třídnické...

V: Ano.

Já: ... a ještě bych se ráda zeptala na peer výchovu. Jestli vlastně můžeme rovnou přestoupit ke čtvrté otázce, která zní:

Já: Poskytuje na Vaší škole výcvik takzvaných peer aktivistů? Pokud ano, jaká je úspěšnost jejich působení?

V: Neposkytujeme.

Já: Neposkytujete... Ani jste neuvažovali o nějaké té peer výchově?

V: Zatím ta situace u nás je taková, že tak, jak máme nastavený harmonogram preventivních aktivit, všechno funguje.

Já: Ano.

V: Takže u nás nebyl důvod hledat nějaké jiné cesty. Samozřejmě že v případě, kdy bych zjistila, že je tam nějaký problém, který současnými cestami není řešitelný, tak bych se dívala po jiných možnostech. Ale říkám zatím, musím to zaklepat, zatím to funguje.

Já: Tak perfektní. Můžeme tedy na další otázku.

Já: Které konkrétní preventivní programy máte ve školním vzdělávacím programu?

V: Tak je to výchova ke zdravému životnímu stylu, je tam určitě protidrogová prevence, potom je tam vlastně nějaká informační gramotnost, aby ty děti vůbec věděly, jakým způsobem, to se týká i třeba porušování autorských práv a tak dále, čili nejenom do té oblasti kyberšikany, ale i protože oni na tom internetu pracují se spoustou materiálů, tak aby taky věděli, jakým způsobem s nimi pracovat.

Samozřejmě se zaměřujeme i na sociální dovednosti, protože oni mají debatní klub, kde se učí nějakým způsobem vést diskusi, reagovat na sebe, takže i nějaké dovednosti, které souvisí třeba se sociální psychologií, tak ty si tam určitě také procvičují, protože teoretický základ mají samozřejmě v předmětech jako je psychologie,...

Já: Ano.

V: ... nebo pedagogika, kterou mají studenti oboru Právní a sociální služby; možnost zkusit si konkrétní dovednost v praxi, to potom je třeba v rámci debatního klubu. Mají herecký nebo divadelní kroužek, máme historický klub. Máme tam vedle debatního kroužku, ještě „Dý-of-i“ (DofE), jak jsem říkala, mají tam možnost se podílet na různých projektech. Navštěvují v rámci výuky, ale i ve volném čase, místa, která jsou spjata s nějakou tragickou událostí. Jezdíme do míst bývalých koncentračních táborů, kde taky vlastně se snažíme o prevenci rizikového chování, které se týká nějakého nebezpečí nacionalismu a rasismu. Navštěvujeme Pankráckou věznici. Děláme výstavy v aule školy. Jsou to výstavy, které jsou spojené s pamětníky, kteří třeba vyprávějí studentům, kam až může vést totalita, totalitní chování, jak se bránit.

Já: Ano.

V: Je důležité úzké propojení teoretické prevence s praxí.

Já: Ano, to souhlasím. Poslední otázka.

Já: A jaké využíváte formy mimoškolních preventivních programů nebo aktivit? Jakou s nimi máte zkušenost?

V: Já sama osobně mám zkušenost s Prev-Centrem, což je organizace, která dělá programy třeba pro třídní kolektivy. Může v nich provádět různá sociometrická šetření, zaměřuje se na nějaký problém v tom třídním kolektivu, kde ten kolektiv je třeba nesourodý, nebo se tam objevují nějaké protichůdné tendence, a s tím mám dobrou zkušenost, protože bych řekla, že děti ten program bavil, a že to určitě mělo pro ty děti přínos.

Já: Jenom se tedy u téhle otázky ještě bych se zeptala, protože jste pražská škola, tak Revolution train, jestli třeba měli možnost studenti navštívit.

V: Ne.

Já: Neměli?

V: Ne.

Já: Dobře, tak jo. Tak já Vám...

V: Jinak tedy ještě v rámci prevence, co mě ještě napadlo... Paní ředitelka, která se strašně snaží, aby škola dobře fungovala,...

Já: Ano?

V: ... tak jsme vybudovali i v rámci zdravotního životního stylu na dvorku takové malé hřiště s různými cvičícími stroji, takže děti můžou i chodit cvičit, aby měly nějakou kompenzaci toho, že sedí v lavici, takže i výchova ke zdravému životnímu stylu nespočívá jenom v tom, že jdeme na přednášku a tam si

poslechneme, jak bychom měli žít, jak by to fungovalo, ale zároveň to děti mohou zase prakticky nějakým způsobem aplikovat třeba o těch přestávkách.

Já: Ano. Tohle je efektivní využití toho volného času při přestávkách, to je perfektní. Workoutová hřiště jsou teďka hodně oblíbená.

V: Je to oblíbené, musím říct, že studentům to pomůže. Obzvlášť pro studenty, kteří jsou mírně hyperaktivní, tak jim neskutečně prospěje, když tu chvíli, kterou mají o té přestávce, můžou takto využít.

Já: Tak se jdou vybít.

V: Ano, přesně tak. To funguje.

Já: Tak super. Děkuju Vám moc za poskytnutí rozhovoru.

V: Rádo se stalo.

Příloha 5 – písemný souhlas SPŠ

Z. Pokorná <zlata.pokorna@gmail.com>

Udání souhlasu k použití rozhovoru k Bcp, doslovný přepis

"Mgr. Petra Kutová" <kutova@spskladno.cz>
Odpověďt-komu: kutova@spskladno.cz
Komu: "\"Z. Pokorná\"" <zlata.pokorna@gmail.com>

27. listopadu 2019 7:27

Slečno Pokorná,
tímto vyjadřuji souhlas s uvedením nahraných i písemných odpovědí do Vaší bakalářské práce na
téma *Činnost metodiků prevence na vybraných středních školách*.

S pozdravem Petra Kutová

Příloha 6 – písemný souhlas SOŠ

Z. Pokorná <zlata.pokorna@gmail.com>

Udání souhlasu k použití rozhovoru k Bcp, doslovný přepis

hartmanova@stredniskoladrtinova.cz <hartmanova@stredniskoladrtinova.cz>

26. listopadu
2019 10:01

Komu: "Z. Pokorná" <zlata.pokorna@gmail.com>

Vážená paní Pokorná,

v příloze Vám posílám upravený rozhovor; vzhledem k tomu, že byl pořízen v časové tísní, musela jsem upravit některé formulace tak, aby odpovídaly tomu, co jsem Vám v rozhovoru chtěla skutečně sdělit, a odstranila jsem i nadbytečné informace a výstelková nebo nespisovná slova. Věřím, že vedoucí Vaší práce moje úpravy pochopí.

Souhlasím s tím, abyste tuto upravenou variantu, která se z pochopitelných důvodů mírně liší od telefonického rozhovoru, použila ve své bakalářské práci.

Přeji Vám mnoho úspěchů v práci i osobním životě a hlavně držím palce, abyste úspěšně ukončila studium.

S přáním hezkého dne

Mgr. Martina Hartmanová

Dne 2019-11-25 19:40, Z. Pokorná napsal:

Vážená paní Hartmanová,

zasílám Vám v příloze slíbený soubor s doslovným přepisem našeho rozhovoru. Rovněž Vám posílám i audio záznam z našeho telefonátu. Prosím tedy o vyjádření souhlasu, zda mohu rozhovor použít do své bakalářské práce na téma Činnost metodiků prevence na vybraných středních školách. Ve finální podobě
[Citovaný text byl skryt]



Rozhovor č. 3 - SOŠ Praha (1).docx

31K